

ingen ønsker at gøre. Og hvis man nu vilde gaa til at give Ballerup en yderligere Indrømmelse, vilde det kun kunne ske derved, at man gjorde Uret mod andre Pladser, og det vilde dog sikkert være ganske urimeligt, og der er sikkert heller ingen af Tingets Medlemmer, som ønske det. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) udtalte, at man gjorde Uret imod Ballerup, hvis man ikke imødekom deres videregaaende Ønsker. Jeg maa dertil svare: Nej, det gør man ikke, der sker ikke Ballerup nogen som helst Uret. Derimod vilde man ved at ændre Forholdet gøre Uret mod andre. Derfor kan jeg ikke imødekomme dette videregaaende Ønske, det maa have sin Forbliven ved den trufne Afgørelse. Jeg tror ogsaa at have mærket, at Befolkningen i Frederikssund-Banens Opland i det store og hele er tilfreds med den Indrømmelse, der er gjort, omend de selvfølgelig nok kunde have ønsket at opnaa endnu større Fordele.

Saa kom den ærede Ordfører (Jerichow) ind paa et Spørgsmaal, angaaende hvilket der findes en Skrivelse i Bilagene og en Bemærkning i Anmærkningerne til Tillægsbevillingslovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Hadsundbroen. Den ærede Ordfører udtalte en Kritik af den Maade, hvorpaa man havde ordnet denne Sag, en Kritik, som han rettede mod Juristerne blandt Ministeriets Embedsmænd. Jeg forstaar ikke rigtig denne Kritik; den forekommer mig umotiveret, naar man tager denne Sag i dens Helhed i Betragtning. Sagen er nemlig den, at Ministeriet ved de gentagne Bevillinger til denne Bros Vedligeholdelse ingenlunde har anerkendt Statens Pligt til at vedligeholde Broen i Tilfælde af Beskadigelse, saaledes som den ærede Ordfører syntes at mene — i alt Fald forstod jeg hans Udtalelser saaledes. Der foreligger angaaende denne Bro, som Staten oprindeligt har bygget, en Overenskomst mellem Randers Amsraad, Randers Byraad, Aalborg Amsraad, Randers-Hadsund Jernbane, Aalborg-Hadsund Jernbane og Aalborg Byraad. Det er disse kontraherende Parter, der have udarbejdet denne Overenskomst, og det er ikke Ministeriets Embedsmænd, som have udarbejdet den. Det Ministeriet har haft med den at gøre, er kun dette, at det har approberet den. Det eneste, man altsaa kunde sige, er, at Ministeriet kunde have nægtet at approbere denne Overenskomst. Men man maa dog lægge vel Mærke til, hvad denne Overenskomst gaar ud paa; det er angivet i Overenskomstens Titel, der lyder saaledes:

„Overenskomst angaaende Tilvejebringelsen af det af Staten fordrede Tilskud til Opførelsen af en Bro mellem Nordre og Søndre Hadsund samt angaaende Vedligeholdelsen og Driften af Broen.“ I Overenskomsten findes anført de Summer, som de forskellige Parter skulle yde i det nævnte Øjemed, og adskillige reglementariske Bestemmelser angaaende Vedligeholdelsen og Driften af Broen. Det er altsaa dette, Ministeriet har approberet, men Ministeriet har ikke haft noget at gøre med at udarbejde denne Overenskomst.

Nu har Forholdet imidlertid været dette, at der paa Grund af Paasejling Tid efter anden er forvoldt adskillig Skade paa Broen. Broen har jo et dobbelt Øjemed, dels at tjene som Jernbanebro og dels at tjene som Led i den Gennemsejling, der finder Sted op til Mariager og Hobro. Disse Skader, som saaledes ere forvoldte, og for hvilke der ikke har kunnet erholdes Erstatning hos de Rederier, hvis Skibe have paasejlet Broen, vilde have belastet Banernes Budget, og Bestyrelsen har derfor gentagne Gange henvendt sig til Ministeriet om Statsstøtte til Udbedring af disse Skader. Naar Staten Gang efter Gang er gaaet ind paa at yde saadan Støtte, beror det ikke paa, at Staten har erkendt at have nogen Vedligeholdelsespligt. Vedligeholdelsespligten er tydeligt og klart fastslaaet i den nævnte Overenskomst for Jernbaneforbindingens Vedkommende, mindre klart, men — forekommer det mig — dog med tilstrækkelig Tydelighed ogsaa for den Skades Vedkommende, som paaføres Broen ved Paasejling eller ved Naturbegivenheder. Naar Ministeriet imidlertid har imødekommet Bestyrelsen Gang efter Gang og forelagt Rigsdagen Forslag til Bevilling til Udbedring af disse Skader, er det altsaa ikke i Kraft af, at Ministeriet har erkendt, at der er fastslaaet en Vedligeholdelsespligt for Staten, men i Kraft af, at Ministeriet har erkendt, at de Beskyttelsesværker, som oprindeligt vare opførte, og som skulde hindre Paasejling, ikke have været saa fuldkomne, at man har anset dem for tilstrækkelig betrygende. Af den Grund har Ministeriet Gang efter Gang stillet Forslag om Bevilling, for at disse Værker kunne blive forbedrede i en saadan Grad, at de kunne siges at være i fuld forsvarlig Tilstand.

Nu er Sagen den, at der paa Tillægsbevillingslovforslaget er stillet Forslag om en Bevilling paa 16,000 Kr. til Udbedring og Forstærkning af disse Beskyttelsesværker, som skulle skærme Broen